

Hvorfor bør kristne ikke bande?

af Ole Witte Madsen

Min bedstemor var en del af Indre Mission, og derfor kom vi nogle gange i missionshuset Emaus i Oksbøl; hele flokken af 7 børn og to forældre – vi fyldte godt, og naturligvis skulle vi også tale og opføre os pænt, især i missionshuset. Mine forældre lærte mig, at det ikke lød pænt at bande.

Da jeg blev lidt større, begyndte jeg at undre mig over, at mine forældres tilsyneladende eneste argument imod at bande var, at det ikke lød pænt. Jeg oplevede jo, at folk godt kunne tale ondt og grimt om andre uden at bande. Bandeord var spændende, fordi de var forbudte, og derfor bandede jeg i smug, og sikke eder og forbandelser man kunne lære i skolegården! Det var forbudte ord derhjemme, men med en flok søskende og i vild leg kunne munden nogle gange afsløre, at man kunne mere end sit Fadervor.

I 8. klasse kom jeg på efterskole, Frøstruphave Efterskole ved Nr. Nebel. Efterskolen har baggrund i Indre Mission og Luthersk Mission, så de kristne dyder og værdier fyldte meget. Her blev bandeord bestemt ikke vel modtaget, og nogle elever opfandt derfor erstatningsord. I stedet for f.eks. at sige ”for Helvede” sagde man ”for hunden”; meningen var dog den samme: et heftigt udbrud over en given sag. I begyndelsen synes jeg det var sjovt at få foræret bandeord, der endda gik an i kristne sammenhænge, men efterhånden undrede jeg mig, for var sådan en ordleg ikke blot at holde Gud for nar? Troede man virkelig, at Gud ikke ville kunne gennemskue, hvad der egentligt foregik, hvis blot man erstattede de virkelig grimme ord med nogle mindre grimme og slemme? (Det er i øvrigt det samme med at sige ”for Søren” i stedet for at sige ”for Satan”).

Min undren nagede mig, men i Bibelen fandt jeg efterhånden nogle citater, der for mig gjorde, at jeg holdt op med at bande.

I 5 Mosebog kap 50 vers 19 står der: ”Jeg har stillet dig over for livet og døden, velsignelsen og forbandelsen. Så vælg da livet, for at du og dine efterkommere må leve”, og man forstår, at livet og velsignelse hører sammen ligesom forbandelse og død; altså de positive og de negative dele står over for hinanden. Så Gud siger sådan set: Vælg det positive, det gode, det glædelige – og lad dig fylde af det. Vælg velsignelsen og bliv til velsignelse.

I Romerbrevet 12.14 står der ”Velsign dem, der forfølger jer, velsign, og forband ikke.” Selvom man skulle blive udsat for det onde, skal man ikke svare igen med det onde, men med det gode. (Vend den anden kind til, sagde Jesus.) Slår man sig over fingeren med hammeren, eller slås man hjem i ludo, svines man til, eller udsættes man for dumhed og ondskab, skal man altså ikke lade eder og forbandelser regne ned over alt og alle, der er i

nærheden, for: "Bliv blot vrede, men synd ikke" (Efeserbrevet kap 4, v. 26). Det handler om selvbeherskelse.

Kan det virkelig være så vigtigt for Gud, hvad man siger, selvom ingen hører det? Ja, det tror jeg. Den mund, vi bruger til at kysse dem, vi elsker og velsigne dem, vi holder af – skal den også bruges til at forbande med? Nej, det giver jo ingen mening. "Kan en kilde give både fersk og salt vand af samme væld? Mine brødre, kan et figentræ måske bære oliven eller en vinstok figner? Nej, og lige så lidt kan en salt kilde give fersk vand." (Jakobsbrevet kap 3, vers 11-12).

At bande er at forbande. Bør man forbande et andet menneske, der er skabt af Gud, ligesom vi er? Et menneske, som oplever det gode og onde i livet, ligesom vi selv? Nej. Bør man lade forbandelser vokse inde i én, så tungen kan spy eder og forbandelser ud, når man slår sig på et møbel eller på livet? Nej, for: "Den, der er tro i det små, er også tro i det store" (Lukasevangeliet kap 16, vers 10). Den, der forbander i det små, forbander også i det store. Forbandelsen vokser som en kræftknode i vores indre og formørker vores næstekærlighed. Derimod vil den, der velsigner i det små, også velsigne i det store; den, der elsker i det små, elsker også i det store.

Det sidste, sognepræsten siger ved en højmesse søndag formiddag er: "Herren velsigne dig og bevare dig. Herren lade sit ansigt lyse over dig og være dig nådig. Herren løfte sit åsyn på dig og give dig fred." Bibelen og Jesus er klare i spyttet: Vi skal være til velsignelse, ikke til forbandelse. Derfor bør kristne ikke bande.

Ole Witte Madsen er sognepræst